

til at virke paa Offenligheden som et gavnligt Skræmmebillede. Jeg ser derfor i Grunden ikke nogen stor Ulykke i, at det er gaaet, som det er.»

»Nej, det gør du vel ikke,« sagde Præsten og standsede et Øjeblik. »Men du glemmer, Povl, at for mig stiller Sagen sig i enhver Henseende anderledes.«

Doktoren blev tavs. Han havde i Broderens Øjne mødt en aabenlys Fjendtlighed, som han et Par Gange i den senere Tid havde set et Glimt af.

»Hvordan stiller Sagen sig da for dig?« spurgte han efter nogen Betænkning.

»Det kan jeg ikke nærmere forklare uden at komme ind paa et Omraade, som du jo har forbeholdt dig selv. Men saa meget vil jeg dog sige, at den, der ikke nu vil være med til at standse Forargelsen ved Bøn til ham, som alene kan gøre det, han har selv Lod og Del i den. Han har Medansvar for den, hvor megen god Vilje han saa ellers viser til at hjælpe sin Næste. Du taler om Menneskets fordærvede Natur. Du skriver jo endogsaa paa en Bog om den Ting. Men du forstaar den ikke selv, Povl, før du har lært, at der kun gaar een Vej til Menneskehedens Frelse — og det er Korsets Vej.«

»Du veed, den er for mig Per Gantes Genvej.«

»Aa — Pral! Frækhed er det af dig, og ikke andet. Du og dine Lige er det, der fordærver Folket.